

Sygn. akt I C 43/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2012 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Agnieszka Wiercińska – Bałaga

Protokolant Renata Bleichert

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2012 r.

w Z.

sprawy z powództwa C. Towarzystwa (...) w W.

przeciwko W. K. (1)

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz dalsze 276 złotych tytułem podatku VAT ;

III. nakazuje powodowi aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgorzelcu kwotę 580,87 zł tytułem brakującej części kosztów sądowych tymczasowo wydatkowanych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 43/11

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. V. (...) w W. domagała się zasądzenia od pozwanego W. K. (1) na jej rzecz kwoty 7174,01 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 25 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona powodowa przytoczyła, iż zawarła z I. A. (1) umowę ubezpieczenia rodzinnego na okres od 24 września 2008 r. do 23 września 2011 r., obejmującą ubezpieczenie mieszkania położonego w Z. przy ul. (...). W dniu 8 stycznia 2009 r. nastąpiło zalanie mieszkania I. A. (2). W postępowaniu likwidacyjnym stwierdzono, że zalaniu uległy m.in. w pierwszym pokoju sufit oraz podłoga, w drugim pokoju sufit, w kuchni oraz przedpokoju sufity, ściany i podłogi, a przyczyną zalania było pęknięcie rury indywidualnej instalacji c.o. w lokalu mieszkalnym należącym do pozwanego. W oparciu o sporządzony w postępowaniu likwidacyjnym kosztorys szkody powódka przyznała I. A. (1) tytułem odszkodowania kwotę 7174,01 zł. W związku z powyższym zgodnie z art.828§1 kc w zw. z art.415 kc powódce przysługuje prawo regresu wobec osoby trzeciej ponoszącej odpowiedzialność za spowodowanie szkody w ubezpieczonym lokalu. Powódka wezwała pozwanego do zapłaty, a pozwany zwrócił się o rozłożenie na raty tej kwoty, jednakże pomimo rozłożenia zadłużenia na raty pozwany nie dokonał żadnej wpłaty.

Pozwany W. K. (1) na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2011 r. (k 82) sprzeciwił się wszystkim żądaniom i twierdzeniom pozwu, twierdząc, że I. A. (1) bezpodstawnie wyłudził pieniądze od powoda. Nadto na rozprawie w dniu 17 czerwca

2011 r. (k 99) pozwany wniósł o oddalenie powództwa z powołaniem się na zasady współżycia społecznego wobec jego stanu zdrowia, uzyskiwanych przez niego dochodów oraz wątpliwości co do jego rozeznania w zakresie złożonego w postępowaniu likwidacyjnym wniosku o rozłożenie na raty, podnosząc, że jest wątpliwość czy osobą zobowiązaną do zapłaty odszkodowania nie jest właściciel budynku z uwagi na fakt, że awaria instalacji wodno-kanalizacyjnej najprawdopodobniej nastąpiła na odcinku poddasza. Natomiast w odpowiedzi na pozew (k 111-114) pozwany W. K. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, w tym o kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany zarzucił, iż roszczenie jest niezasadne wobec jego nieudowodnienia, albowiem spisywano protokół z likwidacji szkody bez jego obecności, jako rzekomego sprawcy, nie dokonano oględzin jego mieszkania z uwzględnieniem miejsca zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę, nie sporządzono fotografii ukazujących rozmiar szkody, a całą winę za zaistniałe zdarzenie przypisano jemu wyłącznie na podstawie jednostronnej opinii poszkodowanego, dalej pozwany wskazując na bezsporny fakt doznania szkody przez I. A. (1) w postaci zalania jego mieszkania, przytoczył, że jego lokal znajduje się na trzeciej kondygnacji, a poszkodowanego na pierwszej. Nadto pozwany przytoczył, że cierpki na szereg schorzeń, których istnienie w sposób znaczny ogranicza możliwość przypisania mu winy, wyjaśnił, że jego stan zdrowia wymaga wsparcia w samodzielnej egzystencji ze strony innej osoby poprzez stałą lub długotrwałą opiekę. W dalszej kolejności W. K. (2) przytoczył, że oddalenie powództwa na podstawie art. 5 kc zasadne jest także z uwagi na dobro obywatela, albowiem zachowanie strony powodowej jest wielce naganne i sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, przy uwzględnieniu złego stanu zdrowia pozwanego.

W piśmie procesowym z dnia 28 września 2011r. (k 153-155) powód podniósł, że w dacie zaistnienia szkody nie istniała niepełnosprawność pozwanego, a ponadto W. K. (1) nie wykazał w jaki sposób schorzenia, na które cierpi miałyby uniemożliwiać mu świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Nadto powódka podkreśliła, iż postępowanie likwidacyjne zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy, przez pracownika powódki posiadającego odpowiednie kwalifikacje, po dokonaniu oględzin zalanego lokalu oraz całego budynku, po czym to ustalono okoliczności, przyczynę powstałej szkody oraz podmiot odpowiedzialny za jej zaistnienie, których to ustaleń dokonano równie m.in. na podstawie sugestii zarządcy budynku, przy czym zdaniem strony powodowej wina pozwanego polega na niedołożeniu należytej staranności w utrzymaniu instalacji CO, czego skutkiem było pęknięcie rury CO w jego mieszkaniu. Strona powodowa nie zgodziła się z twierdzeniem pozwanego, że żądanie w sprawie regresu jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, gdyż art. 5 kc ma charakter wyjątkowy i może być zastosowany w szczególnych sytuacjach, a niniejsza sprawa do takich nie należy. Natomiast w piśmie procesowym z dnia 10 listopada 2011 r. (k 205-206) przytoczył, że zespół uzależnienia alkoholowego pozwanego mógł mieć również wpływ na zaistnienie szkody polegającej na zalaniu mieszkania przy ul. (...) w Z., jednakże rozstrój zdrowia W. K. (1) nie zwalnia go z obowiązku przeprowadzania kontroli stanu technicznego w swoim mieszkaniu, a tym samym nie wyłącza jego odpowiedzialności od poniesienia odpowiedzialności za zaniechania, których się dopuścił w postaci braku sprawdzania rur CO, które doprowadziły do zdarzenia w dniu 8 stycznia 2009 r. zalania mieszkania I. A. (1).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. A. (1) zawarł ze stroną powodową (...) Spółką Akcyjną V. (...) w W. umowę ubezpieczenia na okres od 24 września 2008r. do 23 września 2011 r. Przedmiotem ubezpieczenia było między innymi mieszkanie I. A. (1) położone w Z. przy ul. (...) wraz ze stałymi elementami oraz ruchomości domowe.

(dowód: akta szkodowe (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. nr szkody (...) -1-245)

W dniu 8 stycznia 2008 r. doszło do rozszczelnienia się indywidualnej instalacji centralnego ogrzewania zasilającej lokal mieszkalny należący do pozwanego W. K. (1) położonego w Z. przy ul. (...), co było spowodowane brakiem pracy instalacji centralnego ogrzewania w okresie niskich temperatur zewnętrznych, w wyniku czego doszło do wycieku wody i zalania lokalu mieszkalnego I. A. (1) położonego w Z. przy ul. (...), a zalaniu uległy m.in. sufity w dwóch pokojach i podłoga w jednym pokoju oraz sufitu, ściany i podłogi w kuchni i przedpokoju. W toku postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez stronę powodową na skutek zgłoszenia szkody I. A. (1) z dnia 8 stycznia 2009 r. ustalono w

oparciu o sporządzony kosztorys prac remontowych niezbędnych do usunięcia skutków szkody oraz na podstawie faktury nr (...), iż należne I. A. (3) odszkodowanie wynosi 7174,01 zł, które na podstawie decyzji powódki z dnia 26 stycznia 2009 r. zostało mu przyznane i wypłacone.

(dowód: akta szkodowe (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. nr szkody (...) -1-245, opinia biegłego J. P. k 268-269).

Pismem z dnia 11 lutego 2009 r. strona powodowa wezwała pozwanego W. K. (1) jako sprawcę szkody z dnia 8 stycznia 2009 r. na podstawie art.828§1 kc do zapłaty kwoty 7174,01 zł w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma. W. K. (1) pismem, które do strony powodowej wpłynęło w dniu 2 marca 2009 r. zakwestionował wysokość odszkodowania przyznanego poszkodowanemu, zwracając się o rozłożenie mu spłaty kosztów remontów faktycznie poniesionych przez I. A. (1) na raty, wskazując, że nie jest w stanie jej uregulować jednorazowo, gdyż jest osobą samotną schorowaną, utrzymującą się z niskiej emerytury. Pismem z dnia 26 marca 2009 r., powód rozłożył pozwanemu kwotę (...),01 na raty, jednakże W. K. (1) nie wpłacił żadnej raty, w związku z czym powód ponownie wezwał go do zapłaty tej. Powyższe wezwania do zapłaty pozostały bez odpowiedzi.

(dowód: pisma powoda z dnia 11 lutego 2009 r., 4 marca 2009 r., 26 marca 2009 r. i 9 czerwca 2009 r. oraz pismo pozwanego z datą wpływu do powoda 2 marca 2009 r. w aktach szkodowych (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. nr szkody (...) -1-245).

Pozwany W. K. (1) w chwili zdarzenia z dnia 8 stycznia 2009 r. miał zniesioną zdolność do rozpoznania znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem w zakresie dotyczących zaniechania ogrzewania mieszkania piecem centralnego ogrzewania, nie był on w stanie przewidzieć konsekwencji powyższego dla sprawności instalacji centralnego ogrzewania i możliwości wystąpienia jego awarii. Z powodu licznych i rozległych uszkodzeń ośrodkowego układu nerwowego, nadużywania alkoholu, podeszłego wieku, obecności padaczki i miażdżycy, zespołu psychoorganicznego oraz niezwyklej rozwlekłości wypowiedzi i ich niespójności W. K. (1) nie był zdolny do rozeznania skutków swojego czynu i wysokości szkody w rozumieniu art.425 kc oraz nie miał świadomości własnej odpowiedzialności cywilnej za szkodę wywołaną zdarzeniem z dnia 8 stycznia 2009 r.

(dowód: opinie biegłego J. M. k 303-304, 326 odwrót; dokumentacja medyczna pozwanego k 58-70, 78-79, 124-128,133-138,159-198).

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z art.828§1 kc, zgodnie z którym jeśli nie umówiono się inaczej z dniem zapłaty odszkodowania przez zakład ubezpieczeń roszczenia ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na zakład ubezpieczeń do wysokości zapłaconego odszkodowania.

W niniejszej sprawie poza sporem było, iż strona powodowa na podstawie umowy ubezpieczenia wypłaciła I. A. (1) odszkodowanie w kwocie 7174,01 zł tytułem odszkodowania za zalanie w dniu 8 stycznia 2009 r. jego lokalu mieszkalnego na skutek rozszczelnienia się i wycieku z indywidualnej instalacji centralnego ogrzewania lokalu mieszkalnego pozwanego. Na marginesie jedynie należy zauważyć, że powyższe, a to ustalenia w zakresie przyczyn i okoliczności powstania szkody w dniu 8 stycznia 2009 r. Sąd dokonał na podstawie opinii biegłego J. P., nie kwestionowanej wszak przez strony, albowiem Sąd uznał przedmiotową opinię za jasną, pełną i zupełną, a jej wnioski za naukowo uzasadnione, logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Przy czym ostatecznie tak zakres szkody jak i jej wysokość była bezsporna.

Zdaniem Sądu podstawy prawnej odpowiedzialności pozwanego za szkodę należałoby upatrywać w art.415 kc, gdyż pozwanego niewątpliwie obciąża obowiązek utrzymywania posiadanych przez niego instalacji, w tym instalacji centralnego ogrzewania w należyтым stanie technicznym. (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 12.02.1969 r., sygn. III CZP 3/69; wyrok Sądu Najwyższego z 11.10.1980 r., sygn. I CR 295/80, wyrok Sądu Najwyższego z 5.03.2002 r., sygn. I CKN 1156/99, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r., sygn. III CZP 41/12). Obowiązki pozwanego jako

właściciela lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w Z. z całą pewnością są szersze niż tylko zwykła „konserwacja”, gdyż z całą pewnością ciąży na nim powinności związane z podjęciem działań zmierzających do zapobieżenia zdarzeniom, skutkującym zniszczeniem tak jego, jaki i sąsiednich lokali, jak najszybsze stwierdzenie istnienia wad wykonawczych w zakresie instalacji CO i niedopuszczenie jeśli stan techniczny lokalu nie pozwalał na jego bezpieczne użytkowanie do korzystania z niego do czasu usunięcia wad. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 26.11.2004 r., sygn. V CK 253/04). W szczególności spoczywające w tym zakresie na pozwanym obowiązki regulują przepisy art. 61 i 66 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t. jedn. Dz. U. z 2006 r., nr 156 poz. 1118 z póź. zm.), które to nakładają na właściciela, a więc w tym wypadku pozwanego obowiązek przeprowadzenia wszelkich niezbędnych robót budowlanych koniecznych do zapewnienia stanu technicznego wymaganego zarówno przez przepisy ustawy- Prawo budowlane, jak i ustaw szczególnych, w tym także dokonywania okresowych przeglądów instalacji centralnego ogrzewania i niezwłocznego usuwania awarii, w razie potrzeby przez profesjonalne podmioty.

Istota sporu skoncentrowała się na podnoszonych przez pozwanego W. K. (1) jako sprawcę szkody w rozumieniu art.415 kc okolicznościach mających wyłączać jego odpowiedzialność za szkodę, a związanych z tym, iż pozwany z uwagi na istnienie okoliczności wyłączających jego winę nie może ponosić odpowiedzialności cywilnej za szkodę z dnia 8 stycznia 2009 r.

Generalną zasadą odpowiedzialności przyjętą w kodeksie cywilnym w odniesieniu do czynów niedozwolonych jest odpowiedzialność na zasadzie winy. Odpowiedzialność oparta na ryzyku lub zasadach współżycia społecznego jest zaś dopuszczalna tylko, gdy została wyraźnie przewidziana w treści przepisu. Wina zachodzi wówczas, gdy sprawcy szkody można postawić zarzut zarówno obiektywnej, jak i subiektywnej niewłaściwości zachowania się. Obiektywny element winy wypełnia każde zachowanie niewłaściwe, a więc niezgodne z przepisami prawa podmiotowego, bądź z zasadami etycznymi, czy w ogóle z obowiązkiem ostrożności, jaką każdy człowiek w społeczeństwie powinien przestrzegać, aby drugiemu nie wyrządzić szkody. W szczególności w myśl art. 425§1 kc nie można sprawcy przypisać winy w sytuacji, gdy znajduje się w stanie wyłączającym świadome lub swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza opinii biegłego J. M. jednoznacznie wynika, iż w dniu zdarzenia tj. 8 stycznia 2009 r. pozwany W. K. (1) z powodu rozległego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego z zanikiem mózdzku, kory mózgu i z zanikami podkorowymi, rozległego udaru prawej półkuli mózgu z niedowładem połowicznym lewostronnym, padaczki poudarowej z napadami częściowymi złożonymi, uogólnionego procesu miażdżycowego, zespołu zależności alkoholowej i zespołu psychoorganicznego nie był zdolny do rozeznania skutków swojego czynu i wysokości szkody w rozumieniu art.425 kc oraz nie miał świadomości własnej odpowiedzialności cywilnej za szkodę wywołaną zdarzeniem z dnia 8 stycznia 2009 r. Biegły w swojej opinii podkreślił, że liczne postawione pozwanemu rozpoznanie oraz rozległe uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego jakie stwierdzono w okresie poprzedzającym czyn, rozwinięty zespół psychoorganiczny oraz znajomość jego dynamiki i psychopatologii doprowadziły w jego konkluzji do tezy, że pozwany w okresie czynu miał z bardzo poważnym stopniem ograniczoną zdolność do świadomego i swobodnego powzięcia decyzji i wyrażania woli, w tym miał zniesioną zdolność do przewidzenia skutków wyłączenia instalacji grzewczej oraz konsekwencji wynikających z zaprzestania jej konserwacji. Powyższych ustaleń biegły dokonał na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym kart informacyjnych leczenia szpitalnego i badania tomograficznego pozwanego, jak również po jednorazowym kontakcie telefonicznym z W. K. (1), przy braku możliwości bezpośredniego jego zbadania wobec jego licznych chorób, jednakże jak to zaznaczał biegły opinii nie może dyskwalifikować brak bezpośredniego badania, gdyż powyższe ustalenia biegłego co do zniesionej możliwości W. K. (1) przewidzenia konsekwencji zaniechania włączenia instalacji centralnego ogrzewania już zostały dokonane na podstawie posiadanego przez biegłego materiału, a przytoczonego powyżej.

Powyższe okoliczności wyłączają zatem odpowiedzialność pozwanego za zawinione zalenie w dniu 8 stycznia 2009 r. mieszkania I. A. (1), za które strona powodowa na podstawie umowy ubezpieczenia tego mieszkania wypłaciła odszkodowanie w kwocie 7174,01 zł. Podkreślić przy tym, iż opinie biegłego w pełni zasługiwały na wiarę, gdyż były jasne, pełne i rzetelne, a ich wnioski były logiczne i naukowo uzasadnione, znajdując pokrycie w zebranym w sprawie materiale dowodowym, nadto ostatecznie opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania wobec złożenia przez biegłego opinii ustnej uzupełniającej na rozprawie. Zauważyć przy tym należy, iż z istoty celu dowodu

z opinii biegłego wynika, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy, jak w tym przypadku, wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłego jest konieczny. W takim przypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego jeśli jest ona prawidłowa i jeśli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Powyższe okoliczności zdaniem Sądu wyłączały możliwość przypisania pozwanemu W. K. (1) winy, a tym samym uznania za zasadne żądania zapłaty należności dochodzonej pozwem, przy czym wobec tego bezzasadne zdaniem Sądu było rozstrzygnięcie co do ewentualnego zarzutu pozwanego nadużycia prawa przez stronę powodową, w związku z dochodzeniem żądania określonego pozwem.

Z tych względów powództwo jako pozbawione uzasadnionych podstaw podlegało oddaleniu.

O odsetkach orzeczono na podstawie art.481§1 i 2 kc.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art.481§1 i 2 kc. Przy czym należy zauważyć, iż obowiązek zapłaty kwoty pieniężnej potrzebnej na pokrycie zadośćuczynienia nie zaktualizuje się dopóki zobowiązany do jego zapłaty nie zostanie wezwany do spełnienia świadczenia, wobec faktu, że zobowiązanie dłużnika do naprawienia szkody spowodowanej czynem niedozwolonym jest zobowiązaniem o charakterze bezterminowym, w tym zobowiązanie do zapłaty świadczenia pieniężnego z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. (wyrok SA w Poznaniu z 9 listopada 2006 r., I Ca 341/06), wobec czego jego zwrot w myśl art.455 kc powinien nastąpić po wezwaniu dłużnika. Zatem skoro na wezwanie powoda do zapłaty zadośćuczynienia w terminie 30 stycznia 2009 r. adresowane do pozwanych nie uzyskał żadnych odpowiedzi to należy uznać, że pozwani pozostawali oni w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia po dniu 30 stycznia 2009 r., tj. od 31 stycznia 2009 r. i od tej też daty zasądzono odsetki. Dalej idące powództwo w zakresie żądania zapłaty odsetek podlegało oddaleniu jako pozbawione uzasadnionych podstaw.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i 3 kpc w związku z §2 ust. 1-3 w zw. z §6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), uwzględniając przy tym koszty nieopłaconego zastępstwa procesowego z urzędu w wysokości 1200 zł oraz dalsze 276 zł podatku VAT. W tym miejscu przytoczyć należy uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2011 r. sygn. akt III CZP 14/11, że jeżeli strona, reprezentowana przez pełnomocnika ustanowionego przez Sąd wygrała sprawę, o wynagrodzeniu tego pełnomocnika orzeka Sąd na podstawie art. 98 i nast. kpc. Zgodnie bowiem z art. 98 § 1 i 3 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), a do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (lub radcę prawnego) zalicza się, oprócz kosztów sądowych i kosztów nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony, wynagrodzenie jednego adwokata, także adwokata (radcy prawnego) ustanowionego przez Sąd. W takiej sytuacji koszty pełnomocnika z urzędu zaliczane są do kosztów procesu i objęte postanowieniem wydanym przez Sąd pierwszej instancji na podstawie art. 98 i nast. kpc.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc dokonując stosunkowego rozdzielenia kosztów, przy uwzględnieniu okoliczności, że pozwany uległ żądaniu powoda w 42% i uwzględniono przy tym po stronie powoda koszty w kwocie 3287,39 zł - obejmujące uiszczoną opłatę od pozwu w kwocie 81zł, uiszczoną zaliczkę w łącznej kwocie 2373,93 zł na wydatki związane z opinią biegłego, uiszczoną opłatę od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 600 zł ustalone na podstawie §6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Wobec powyższego należne powodowi koszty w 42% stanowią kwotę 1336,32 zł i tą kwotę zasądzono na rzecz powoda od strony pozwanej.

O brakującej części kosztów sądowych związanych z wynagrodzeniem biegłych za opinię w łącznej wysokości 580,87 zł, a tymczasowo wydatkowanych przez Skarb Państwa Sąd orzekł na podstawie art.113 ust.1 ustawy z 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167 poz. 1398 z póź. zm.) w zw. z art.100 kpc.